

ת"פ 52540/11/10 - מדינת ישראל נגד יצחק דלג'ו, חיה דלג'ו, (א.ה.) שירותי לוגיסטיקה בע"מ, יונתן נחום לוי, (

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 52540-11-10 מדינת ישראל נ' דלגו ואח'

בפני	כב' השופט עמית פרייז
מאשימה	מדינת ישראל (ע"י עו"ד חן עמידור)
נגד	
נאשמים	1. יצחק דלג'ו 2. חיה דלג'ו (שניהם ע"י עו"ד מירית נגר) 3. א.ה. שירותי לוגיסטיקה בע"מ 4. יונתן נחום לוי (שניהם ע"י עו"ד גדעון כהן)

הכרעת דין

כנגד הנאשמים הוגש ביום 4/11/10 כתב אישום אשר מייחס להם עבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר ובסטיה מתכנית מתאר בקרקע חקלאית, לפי ס' 145, 156(א), 204(א), 204(ג), 208 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965. נטען כי במקרקעין שהנאשמים 1,2 הם בעלי הזכויות בהם, שיעודם חקלאי, ביצעה הנאשמת 3, שהנאשם 4 היה מנהל פעיל בה, שימוש מסחרי לאחסנה ומכירת מוצריה וכן לצורך קיום משרדיה, לכל הפחות. הדבר היה במבנה בלוקים שגודלו כ-1080 מ"ר ורחבת אספלט שגודלה כ-500 מ"ר, ולכל הפחות החל מיום 20/5/07 ואילך. על פי היתר הועדה המקומית לתכנון ובניה דרום השרון, הותרו במקרקעין מבנים חקלאיים- לול הטלה ומחסן ביצים, בית צמיחה לצמחי נוי, בית אריזה לצמחי נוי, בית קירור, קרוואן.

בישיבה מיום 27/3/12 כפרו הנאשמים בעבירה המיוחסת להם. כעולה מגדר הכפירה, ומהסיכומים שצמצמו אותה מעט, הכפירה התייחסה רק לעובדות הבאות:

- עצם עיסוקה של הנאשמת 3, בין היתר, באחסנת ומכירת מוצרים לבית (סעיף 4 לכתב האישום).
- גודלם של מבנה הבלוקים והרחבה (המוזכרים בסעיף 6 לכתב האישום).
- השימוש המסחרי והמשרדי הנטען של הנאשמת 3 במבנים (סעיף 10 לכתב האישום).
- מועדי השימוש של הנאשמת 3 במבנים (סעיף 10 לעיל).
- היות השימוש שבוצע במקרקעין נעדר היתר ובסטיה מייעודה החלקאי של הקרקע על פי תכנית מתאר

(סעיף 11 לכתב האישום).

נוסף על כך טענו הנאשמים טענות מקדמיות שונות, שהוכרעו עוד טרם שמיעת הראיות, כמפורט בהחלטתי מיום 26/1/12. טענות אלה כללו בין היתר טענה להעדר שימוע וטענה לאפליית הנאשמים 1,2 (ובעקבותיהם הנאשמים 3,4) לעומת תושבים אחרים במועצה האזורית דרום השרון שביצעו עבירות דומות. במהלך המשפט והסיכומים נעשה ניסיון למחזר טענות אחרונות אלה, ומשהדבר כבר הוכרע, לא אתייחס לכך במסגרת הכרעת הדין.

ער אני לכך שבמשפט עלו גם שמות של תושבים שלא עלו בטענות המקדמיות, אך היה מקום להביא הכל כמקשה אחת בטענות המקדמיות ולא לשיעורין וכמקצה שיפורים לאחר ההחלטה בטענות המקדמיות. למעלה מן הנדרש יצויין כי תגובתה של התביעה לטענות המקדמיות בהקשר זה לפיה תראה זאת כתלונה מצריכה בדיקה וליבון, מלמדת על גישה עניינית שבטוחני שתיושם גם לגבי השמות הנוספים.

עוד ייאמר כי רק בשלב הסיכומים עלתה טענה נוספת ממין טענות ההגנה מהצדק, והיא אי מתן הזדמנות לנאשמים, ובעיקר הנאשם 1, להכשיר את השימושים נשוא כתב האישום באמצעות הוצאת היתר, טרם קבלת החלטה על הגשת כתב אישום. מדובר בטענה שהיה מקום, ולא היתה מניעה, להעלותה כטענה מקדמית, ומשהדבר לא נעשה, די בכך בכדי לדחותה. אף בהתעלם מכך, הטענה לא ראויה. שכן, לנאשם בעבירה על חוק התכנון והבניה אין זכות מוקנית שההחלטה על הגשת כתב האישום תתמהמה עד אשר יצליח להוציא היתר על פי חוק זה. מעבר לכך, במקרה זה חלפה תקופה ארוכה של כשלוש שנים וחצי בין גילוי העבירה בחודש מאי 07' לבין הגשת כתב האישום. על כל אלה יש להוסיף כי במישור העובדתי טענה זו מהווה סתירה לנטען בגדר הכפירה.

בד בבד שתי טענות הגנה מהצדק ליוו את המשפט ולא היו ברות הכרעה כטענות מקדמיות. הטענה העיקרית, הרלבנטית לגבי כל הנאשמים, הינה שפעולות האכיפה שהולידו את כתב האישום נעשו ביוזמת ראש המועצה האזורית דרום השרון, שהינו אחיו של הנאשם 1, ובשל סכסוך קשה בינו לבין אותו נאשם. השניה, שהנאשם 4 הופלה לרעה לעומת מנהלים אחרים בנאשמת 3, שלא הועמדו לדין כלל.

עיקר ראיות התביעה הינו בעדותו של העד שחרור, בשילוב עם מספר דו"חות פיקוח שערך במקום, לרבות צילומים שצילם. מעדותו ומהדו"חות ניתן ללמוד על כך שבמבנה בשטח של בערך 1000 או 1200 מ"ר, החברה הנאשמת 3 בצעה שימוש של אחסנה ומכירת מוצרים לבית וכן שימוש למשרדים. אכן העד לא היה עקבי בתיאור המבנה, שכן לא ביצע מדידה מדויקת, אולם על גודלו המדויק של המבנה, 1080 מ"ר כעולה מכתב האישום, ניתן ללמוד מהיתר הבניה שלו שסומן ת/11. מהיתר זה ניתן גם ללמוד כי המדובר במבנה שיועד לשימוש של לול ומחסן ביצים, שמוזכר בסעיף 8 לכתב האישום כאחד השימושים שהותרו במבנים במקרקעין, סעיף בו לא כפרו הנאשמים.

בד בבד עולה מדברי העד כי השימוש האמור לא היה בכל המבנה, אלא בשטח של כ-800 מ"ר ממנו. העד למד על כך מהשיחה בינו לבין הנאשם 4 אותו ראה באחד הביקורים במקום. העד לא זכר האם הנאשם 4 הראה לו חוזה שבו רשום מספר זה, או שהעד העריך גודל זה לאור תיחום הפעילות של הנאשמת 3 על ידי הנאשם 4 בפני העד. בכל מקרה העד

הקפיד לצלם רק את השטח שבו בוצעה פעילות הנאשמת 3, כאשר השטח שלא שלה היה בחלל מסויים במבנה שלא נראה בתצלומים ושאליו יש כניסה נפרדת.

באחד הדו"חות שערך העד שחרור עולה לכאורה דבר פעילותן של שלוש חברות נוספות שפעלו במקום. עם זאת העד שחרור הבהיר שמדובר בטענה של אחת העובדות במקום, וכאשר בדק את העניין הסתברו לו מספר עניינים. האחד, ששתיים מהחברות שצויינו הינן חברות הקשורות לחברה הנאשמת 3, כאשר מדו"ח מרשם החברות שסומן ת/3, עולה שמדובר בחברות שמתחלקות במניות הנאשמת 3. באשר לחברה השלישית, הרי שלא אותה חברה שכזו במרשם החברות. בנוסף, הנאשם 4 עצמו הבהיר לו בשיחה ביניהם שהפעילות הינה רק של החברה הנאשמת 3. משכך, אין כל בסיס לטענה כי חברות אחרות פעלו במקום, ולו בתקופה בה העד שחרור ביקר שם- מאי 07' עד מרץ 09'.

באשר לרחבה שבסמוך למבנה, הרי שצמידותן של המכונות החונות למבנה, וזאת כפי שנראה בתצלומים של חלק מהדו"חות, מלמדת על כך שהחניה מתבצעת לצורך הפעילות במבנה. אדרבא, נוכח היותה של אחת המכונות בגדר טנדר שדלתותיו האחוריות פתוחות לכיוון פתח כניסה רחב וגבוה למבנה. עם זאת על גודלה של הרחבה ככלל, וכן גודל החלק ממנה שמשמש לחניה בפרט, לא ניתן ללמוד מדו"חות הפיקוח. לכל היותר ניתן ללמוד על כך שהרחבה כולה בשטח של כ-500 מ"ר באמצעות ת/7 שאינו דו"ח פיקוח אלא דו"ח איתור שנערך על ידי העד בעקבות דו"ח הפיקוח הראשון.

אם לא היה די בעדותו של העד שחרור, הרי באה גם עדותו של העד רוני דורי, בשילוב עם דו"ח הפיקוח שערך בחודש יוני 10', שכלל צילומים מחוץ למבנה ומבפנים. צילומים אלה דומים מאד לצילומים של העד שחרור, ועל כן ברור שמתייחסים לאותו מבנה ולא למבנה הקירור כנטען על ידי ההגנה; אדרבא, כאשר המילה קירור לא נזכרת בדו"ח הפיקוח. אף עד זה איתר את פעילות החברה הנאשמת 3 במקום, כאשר אף הוא מדבר על כך שהשימוש הינו בשטח של כ-800 מ"ר מכלל המבנה בשטח של כ-1080 מ"ר.

עם זאת יצוין כי עד זה מסר שהנתונים הללו כבר היו בידי קודם לכן, אולם ציין (עוד בדו"ח הביקור) שפגש במקום את הנאשם 1, שאישר את האמור, כאשר העד מצדו העריך את שטח השימוש על פי ממצאיו בשטח. הנאשם 1 אף אמר לו כי הגיש תכניות לשינוי התב"ע וכן בקשה להיתר לשימוש חורג, ובכך קשר עצמו למבנה ולפעילות הנעשית בו. העד הביע בטחונו שדיבר עם הנאשם 1 דווקא, ואף ציין כי מזהה אותו באולם.

אמנם באותה עת העד דורי טרם היה פקח שהוסמך רשמית, אך הגיע למקום כבר במסגרת עבודתו. מעבר לכך, בפן הראייתי אין כל רבותא לעניין זה, שכן לכל הפחות המדובר בעדות של מי שראה דברים ושמע הודיית נאשם, דברים שאינם צריכים להיות מוכחים דווקא באמצעות איש מרות.

הנאשם 1 בעדותו שלל תחילה כל מפגש עם פקח כלשהו במקום, ואמר באופן נחרץ כי דברי העד דורי על המפגש שלהם במקום הינם שקר. אולם, בחקירה הנגדית אישר את המפגש עם העד דורי במועד עליו שח עד זה, אך טען כי זה היה בבית הקירור, כאשר מהשרטוט שלו ת/18 ברור שזה נמצא בסמוך למבנה בו עסקינן. נוכח הסתירה בדבריו של

הנאשם לגבי עצם מפגש עם פקח, ברור כי אין מקום לתת אמון בטענה המשופצת כי המפגש עם העד דורי לא היה כפי שעד זה תיאר. משכך, אין בדברי הנאשם בכדי לקעקע מדברי העד דורי אודות פגישתו עם הנאשם על מיקומה ותוכנה.

מכל מקום, אף בגרסתו החולקת על דברי העד דורי לגבי תוכן המפגש, הנאשם 1 הודה בפה מלא כי המבנה היה ברשותו, שלמבנה זה התייחס היתר הבניה ת/11, ושהוא הרשה לנאשם 4 לבצע אחסנה במקום. כך התייתרו להן כל טענות ההגנה בחלקים נרחבים של עדות העד שחרור בדבר העדר זיקה כביכול בין המבנה בו עסקינן לבין המקרקעין של הנאשמים, אשר כללו הפניות למפות שונות. בד בבד אגב הודייתו זו העלה הנאשם מספר טענות לגבי המבנה והנעשה בו, שיידונו להלן.

ההסתייגות הראשונה הינה בדבר השכרת המבנה לנאשמת 3. לטענתו של הנאשם 1 דובר בשירותי אחסנה, גידור ושמירה תמורת תשלום כספי, כאשר ההתקשרות הינה עם הנאשם 4, ואין הנאשם 1 יודע על הזיקה לנאשמת 3. תוך כדי התקשרות זו, הנאשם 1 אף תיקן כל קלקול לאחר שנאשם 4 הודיע לו על כך. עם זאת, בחקירתו הנגדית של ב"כ הנאשם 3,4, לפתע שינה הנאשם 1 מהקצה לקצה טעמו לגבי הצד להתקשרות, והבהיר קבל עם ועדה שכאשר הוא דיבר בעניין זה על הנאשם 4, התכוון הוא לחברה הנאשמת 3, ואף ידע להזכיר שמות של מנהלים נוספים בה (שעליהם עוד ידובר).

דא עקא, קשה לראות כיצד הנאשם 1 העיד שעיקר עיסוקו בהוצאת היתרי בניה במגזר ההתיישבותי חקלאי, ושהפעילות החקלאית של משקו הינה אך ורק אחסנת תפוחי אדמה בקירור, אך בד בבד מספר על עיסוק אחר של מתן שירותי אחסנה ושמירה למוצרים. מעבר לכך, בד בבד עם הטענה כי השליטה על הפעילות במקום היתה שלו, בכך שהיתה שירותי שמירה ואחסון, וכן שנהג לתקן קלקולים, הנאשם 1 טען באופן סותר לחלוטין כי מחמת כיבוד פרטיות הצד השני להתקשרות, ומשזה שילם באופן תקין, הנאשם 1 לא בדק במשך שנים למה משמש המקום הלכה למעשה מבחינת הצד השני, כאשר הנאשם 1 מצידו הבהיר לצד השני שמדובר במבנה לפעילות חקלאית.

ברור כי התמיהות הללו נובעות מכך שדובר בניסיון מלאכותי של הנאשם 1 למלט עצמו מעסקה ברורה של השכרת מבנה חקלאי לצורך פעילות מסחרית על ידי הנאשמת 3. נדבך נוסף לניסיון הכושל להתוות מסך מסתיר ומתעתע על מה שנעשה במקום, ולו בתקופה נשוא כתב האישום, הינם הצילומים שלטענת הנאשם משקפים במלואם את הנעשה במקום וסומנו נ/5. המדובר בתמונות של עציצים, מצעי גידול, וצמחים, ביחד ולחוד, אולם אין בכך בכדי להסביר את התצלומים של עדי התביעה, ובייחוד של העד דורי בדבר חפצים שונים בתכלית כארגזים רבים ואריזות של מוצרי חשמל.

המרצע יצא מהשק בעדות הנאשם 4. זה הודה שהפעילות במקום היתה בחציה באופן שראו עדי התביעה, משמע לאחסנת כלי בית לצורך הפצתם, תוך שזיהה לפחות חלק מהתצלומים של ת/15 בעניין. לדבריו, בחציה האחר היתה פעילות הדומה לזו שתיאר הנאשם 1 באמצעות תצלומיו, אם כי גם זו יועדה ללקוחות פרטיים. הוא ציין שההסכם היה של הנאשם 1 עם הנאשמת 3, ונחתם על ידי כל ארבעת המנהלים שלה. ההסכם היה הסכם שהינו **יותר** מהסכם שכירות, שכן הנאשם ניפק שירותים לצד השכרת המקום, ואף שילם את הארנונה, ובשום אופן לא סייג את הפעילות לחקלאית. לשם הגשת חשבונות הנאשם 1 נהג להגיע למשרד שבתוך המחסן, תוך שעבר במחסן והיה מודע לכל הפעילות בו. ברור כי דבריו אלה של הנאשם 4 מוטטו את גרסת הנאשם 1 בעניינים אלה, שהיתה מלכתחילה רעועה

לנוכח פערי המהימנות שצויינו לגביה.

באשר לאשתו, הנאשמת 2, הרי שהנאשם 1, וכן היא עצמה בעדותה, ניסו למלט אותה אף מאותה פעילות שנטען על ידי הנאשם 1 שהתבצעה במקום, תוך שצויין שמדובר בעקרת בית מטופלת בלול, נעדרת כל מושג על הנעשה במקום בו עסקינן, ונמנעת מלהגיע למקום. אולם בד בבד הנאשם 1 אישר שהכספים ששולמו במסגרת ההתקשרות הגיעו לחשבון המשותף שלו ושל הנאשמת 2. אין חולק אף כי שניהם הינם בעלי הזכויות במקרקעין, וכי הנאשמת הזו ידעה על קיומם של מבנה זה ומבנים נוספים שבסמוך לו, לרבות מבנה הקירור שהוזכר. הינה כי כן, האחריות של שניהם הינה כבעלים, אשר כל אחד אמור להידרש לנעשה במקרקעין על מבניהם, ועצימת עיניים בפני הנעשה בהם אינה מבססת כל הגנה, לרבות ההגנה על פי סעיף 208(ב) לחוק התכנון והבניה. אדרבא, כאשר מדובר במי שנהנים במשותף מהתשלום עבור הפעילות שהתבצעה במקום.

הסתייגות נוספת של הנאשם 1 הינה מגודל השטחים כאשר לדבריו השטח שלגביו התקשר בהסכם עם הנאשמת 3 היה 420 מ"ר ולא 800 מ"ר, בעוד שטח הרחבה היה 260 מ"ר ולא 500 מ"ר. הוא אף הביא כאסמכתא לכך מסמך נ/4 אשר הינו שובר תשלום ארנונה שלטענתו מתייחס למקום בו עסקינן. אף הנאשם 4 טען שהשטח שהוקצה לפעילותם היה כ-400 מ"ר ולא כ-800 מ"ר. לעניין זה קשה להזים את טענת הנאשמים באמצעות עדי התביעה, שכן אלה לא דברו על מדידה מדוייקת שלהם אלא בהערכה, וכל זאת כאשר מדובר בשטח של מאות מטרים כך שההערכה אינה טריוויאלית. כן חוסר הדיוק שלהם כבר התגלה בהערכות השונות של העד שחרור לגבי גודל כלל המבנה.

בד בבד יצויין כי אותו שובר ארנונה, אשר מתייחס לאותם 420 מ"ר ככוללים גם שטחי משרדים, מהווה נדבך נוסף לטענת התביעה, שגובתה על ידי דברי הנאשם 4, כי לצד פעילות האחסנה במקום התבצעה שם גם פעילות משרדים, וזאת באופן הנוגד את טענת הנאשם 1 בדבר אחסנה ושמירה בלבד. כל זאת הינו אף נדבך נוסף לעצם המודעות של הנאשם 1 לנעשה במקום (שאף אינה נדרשת משפטית, כאמור), כאן בהיבט של המשרדים, שכן הוא זה ששילם את הארנונה והשובר שהזכיר את המשרדים היה ברשותו.

הנאשם 1 אף טען כי הרחבה לא שימשה לפעילות הצד השני להתקשרות עימו, על פי מה שראה, אלא לפעילותו של הנאשם 1 בלבד. אולם בד בבד הוא הגדיר את הרחבה כשביל גישה למבנה. בנוסף, לא ברור כיצד הטענה עולה בקנה אחד עם דבריו לעיל כי במשך שנים לא התעניין בנעשה במקום. מעבר לכך, הדבר נסתר באופן ברור על ידי התמונות בדו"חות של העד שחרור, אשר כזכור כוללות תצלום לפיו ברחבה היה רכב שנדר עם דלתות אחוריות פתוחות לכיוון פתח המבנה. יתר על כן, בסופו של דבר אף הנאשם 1 הניח שיש אפשרות שהצד המתקשר השתמש ברחבה לפעילות פריקה וטעינה. גם בעניין זה הנאשם 4 הזים את טענת הנאשם 1, כך שהבהיר שלצרכיה של הנאשמת 3 המקום שימש כמרכז הפצה יחידי של מוצריה, מה שמחייב כמובן הגעה שוטפת של כלי רכב למקום.

נוכח כל האמור, הרי שהתביעה הוכיחה את כל חלקי כתב האישום בהם כפרו הנאשמים, הן בפן העובדתי והן בפן המשפטי בביצוע עבירה של שימוש ללא היתר ובסטיה מייעוד חקלאי במבנה המדובר וברחבה ששירתה אותו. זאת למעט גודל הרחבה, שהתברר כ-260 מ"ר ולא 500 מ"ר. אכן לא כל המבנה שימש לפעילות הנאשמת 3, אלא רק שטח של כ-420 מ"ר ממנו, ואכן רק חצי מהפעילות שהתבצעה היתה למכירת מוצרים לבית. אולם הדבר אינו שולל את

נוסחו של כתב האישום, המתייחס לפעילות שהתבצעה במבנה, מבלי שמדובר על כלל המבנה, וכן מגדיר את פעילות החברה שעוסקת בין היתר ו-לכל הפחות באחסנת ומכירת כלי בית. יתר על כן, אף אם הפעילות האחרת, של אחסנת והפצת העציצים, היתה פעילות חקלאית (דבר שאינו ודאי משייעודה מסחרי, ולא ללקוחות שהינם משקים חקלאיים אלא לגינות ביתיות), הרי שזו נגדה את השימוש שהותר באותו מבנה- לול הטלה ומחסן ביצים.

לכלל הפעילות שבוצעה, על אי החוקיות שבה כפי שפורטה, אחראים כל הנאשמים, כאשר אחריות הנאשמת 3 הינה ישירה בעוד אחריות הנאשמים האחרים הינה עקיפה- הנאשמים 1,2 מכוח סעיף 208 לחוק התכנון והבניה ואילו הנאשם 4 מכוח סעיף 253 לחוק התכנון והבניה.

באשר למשך הפעילות, הרי שלדברי הנאשם 4, הנאשמת 3 פסקה מפעילותה בסוף שנת '09, ואף צורף מסמך מרואה חשבון שסומן נ/7, ממנו עולה שלכאורה לא היתה פעילה לאחר מכן. עם זאת, הנאשם 4 הבהיר כי מבחינת הפעילות ומבחינת זיקתו אליה לא חל כל שינוי, כאשר הדבר נעשה באמצעות חברה אחרת. הנאשם לא פירט מיהי החברה האחרת, ואף לא מיהם האנשים שהיו מעורבים עימו בפעילות, אם כי ציין כי אלה הינם אחרים ממי שהיו מנהליה של הנאשמת 3. הנאשם 1 מצידו, שתחילה טען שהנאשם 4 הוא מבצע הפעילות ואחר כך שהנאשמת 3, ובכלל גרסתו לא מהימנה, לא יוכל לסייע בעניין. אף אישורו בפני העד דורי, בשנת '10, שהנאשמת 3 פועלת במקום, לא יועיל, שכן לעניין זה המדובר בעדות ולא בהודיה מצידו, ועל כן לא ניתן להוכיחה באמצעות מי ששמע אותה.

יוצא איפה שאחריות הנאשמת 3 לפעילות במקום הינה עד סוף שנת '09. באשר לנאשם 4, אחריותו ככל שהיא נובעת ממנה הינה באותה תקופה, ואולם כפי שיפורט להלן, אחריותו לפעילות זו נמשכת לאחר מכן. אמנם לא ברור מיהי החברה שפעלה לאחר מכן ומה היה מעמדו בה. אולם, הוא הבהיר כי לא היה שוני בפעילות במקום ובזיקתו אליה בשתי התקופות, ועל כן הינו אחראי באופן ישיר לנעשה במקום, אף בהתעלם משאלת מעמדו בחברה העלומה (ולמעשה גם בחברה הנאשמת 3). מכיוון שהדברים באו מפיו הוא בעדותו, בוודאי שהדבר עונה למבחן ההזדמנות הסבירה להתגונן, כך שאין מניעה לקבוע את אחריותו הישירה, ולו בתקופה השניה, על אף שמדובר בעובדות שלא באו במלואן בכתב האישום, וזאת בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי.

נוכח כל האמור עד כה נסללה לכאורה הדרך להרשעת הנאשמים בכל המיוחס להם, למעט באשר לנאשמת 3 לגבי שנת '10 ובסייג כי גודל הרחבה הינו 260 מ"ר. אולם, כפי שכבר צויין, בפיהם 2 טענות הגנה מהצדק, שטרם הוכרעו, ושאליהן נתייחס כעת.

לטענת הנאשם 1, ובעקבותיו יתר הנאשמים, פעולות האכיפה בתיק נעשו ממניעים זרים שהינם ניצול לרעה של כוח השררה מצד אחיו, מרדכי דלג'ו, שהינו ראש המועצה האזורית דרום השרון. מהעדויות השונות שנשמעו בעניין זה הוכח אמנם דבר קיומו של סכסוך משמעותי בין השניים, אולם לא די בכך לבסס טענה כה חמורה של התעמרות. זאת בייחוד כאשר עסקינן כאן בעבירה שאינה עבירה קלה בתחום התכנון והבניה, בלשון המעטה, המוכחת באמצעות ראיות אובייקטיביות, כך שלא תמוה מדוע התבצעה אכיפה, אלא שהיה תמוה אם לא היתה מתבצעת אכיפה.

על ההגנה היה להוכיח שאחיו של הנאשם היה מעוניין בביצוע פעולות האכיפה בשל הסכסוך בו עסקינן. אולם, משמיעת העדויות בעניין, ובעיקר שני האחים ונשותיהם, התרשמתי אחרת. כך, הסתבר שהאח עשה כל שיכל בכדי להפריד בין הסכסוך לבין תפקידו כראש מועצה. לעומתו, נוכח הסכסוך הנאשם עשה רבות בכדי לפגוע במעמדו של האח כראש המועצה. זאת בייחוד כאשר בירור הטענה נעשה בתקופת בחירות בהן התמודד מחדש לתפקיד ראש המועצה, והבמה נוצלה, הן בעדות הנאשם והן בחקירה הראשית של האח, אף להטחת אשמות אישיות באח שאינן משליכות על בירור אותה טענה, ואשר בין היתר נוגעות לנושא שכבר הוכרע בהחלטה בטענות המקדמיות.

אך גם אם אתעלם מכל אלה, הרי שנפקד חלק מרכזי במיוחד, והינו הקשר הסיבתי בין המוטיבציה כביכול משיקולים זרים לנקוט פעולות אכיפה לבין עצם נקיטת פעולות האכיפה. שכן, במקרה זה החקירה לא נעשתה על ידי פקחי בניה של המועצה האזורית דרום השרון, וכתב האישום לא הוגש על ידי מי שברגיל משמש כתובע מטעם מועצה זו. אלא, שהחקירה נעשתה על ידי פקחים ביחידה **הארצית** לפיקוח על הבניה, ואילו כתב האישום וניהול המשפט נעשו על ידי תובע נעדר זיקה למועצה האמורה. משכך, גם אם היה מוכח שלראש המועצה היתה מוטיבציה לשלוט על פעולות אכיפה במקרה זה, הרי שלא היתה לו כל יכולת לעשות כן. מה עוד שכל זאת אירע לאחר פניה יזומה של אדריכלית המועצה, כעולה מ/נ13, **להוציא** העניין מטיפול הפיקוח והתביעה של המועצה, נוכח היות הנאשם 1 חבר מועצה באותה עת, משמע התנהלות הפוכה מאשר נטילת שליטה על הליך אכיפה.

הנה כי כן, הטענה העיקרית להגנה מהצדק, שעניינה ביצוע פעולות האכיפה ממניעים זרים הקשורים בסכסוך בין הנאשם 1 לבין ראש המועצה, הינה חסרת כל בסיס והריני לדחותה. משכך, אין מניעה להרשיע את הנאשמים 1,2,3 לאחר שכתב האישום כנגדם הוכח כאמור לעיל, בסייגים שצויינו. עתה אדון בטענה האחרת של הגנה מהצדק, אשר רלבנטית רק לנאשם 4.

כעולה מדו"ח מרשם החברות שסומן ת/3, באופן התואם את דבריו הוא, הנאשם 4 היה אחד מארבעת המנהלים של הנאשמת 3. העד שחרור היה מודע לכך, ואף שלח מכתבי זימון למתן עדות לכל ארבעת המנהלים, שסומנו נ/1. אף אחד מהם לא התייצב לעדות, והרשות החוקרת לא ביצעה פעולות אחרות לגביית עדותם. העד שחרור אף נדרש לשאלה מדוע דווקא הנאשם 4 נבחר מבין ארבעת המנהלים להיחשב כמנהל אשר נושא באחריות לפעילות הנאשמת 3 במקום, ולא ניפק כל הסבר של ממש, מעבר לכך שבאחד מביקוריו של העד במקום הוא פגש את הנאשם 4 ודיבר איתו, ולא כך היה לגבי מי מהמנהלים האחרים.

בכל הכבוד, אין באמור לעיל בכדי להצדיק נקיטת הליכים כנגד הנאשם 4 להבדיל מכנגד שלושת המנהלים האחרים. לא נוהל מצד הרשות החוקרת מעקב רציף אחר הנעשה במקום באופן שהיה מוביל למסקנה כי הרוח החיה בניהול הפעילות הינו הנאשם 4, מבלי שיש זכר לניהול מצד המנהלים האחרים. דובר בביקורים ספורדים במקום, של העד שחרור והעד דורי, כך שנכחותו הבלעדית של הנאשם 4 במקום, וגם זאת רק באחד מהביקורים, לא מלמדת דבר לגבי השגרה. בנסיבות אלה לא ניתן להזים את טענת הנאשם 4 שבמשרדים במקום ישבו לסירוגין, מלבדו, שניים משלושת המנהלים האחרים.

מעבר לכך, הנאשם 4 לא מואשם כמי שבאופן ישיר ביצע את העבירה, אלא שאחריותו נטענת כנגזרת מאחריות

הנאשמת 3, וזאת בהתאם לסעיף 253 לחוק התכנון והבניה. כאשר האחריות הינה נגזרת, הדגש הינו על ניהול החברה, ולא על נוכחות במקום הפעילות הלא מותרת של החברה. משכך, אף אם היה נקבע עובדתית שהנאשם 4 היה המנהל היחיד מבין הארבעה שעסק באופן ישיר בניהול הפעילות במקום, לא היה בכך בכדי ליצור הבחנה בינו לבין שלושת המנהלים האחרים.

אמנם, סעיף 253 כולל אף רכיב של אחריות לעניין הנדון, אך זאת כאשר המדובר בפקיד בתאגיד, להבדיל ממנהל או שותף בתאגיד שאחריותם הפלילית לא מותנית בהיותם אחראיים לעניין הנדון. אמנם ישנה הגנה למנהל בכך שלא ידע על התרחשות העבירה, אך לא נבדק האם כך הם פני הדברים ביחס למנהלים האחרים; אדרבא, כאשר עליהם רובץ הנטל להוכיח ההגנה, ואלה, ולו מנקודת ראות הרשות החוקרת, לא טרחו להגיע אף למסירת גרסה שכזו.

הנה כי כן, אין כל סיבה עניינית לכך שדווקא הנאשם 4 נמצא אחראי לפעילותה של הנאשמת 3 במקום, על העבירה הנובעת הימנה, בעוד חלקם של שלושת המנהלים שפר עליהם ולא ננקטו כנגדם כל הליכים. אף אם אניח שהבחנה זו לא היתה פרי מעשה מכוון של הרשות החוקרת, הרי שבמבחן התוצאה מתעוררת בליבי תחושה קשה של חוסר צדק והגינות משפטית מהמצב שבו מבין הארבעה רק הנאשם 4 עומד לדין, וזאת בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי.

אין חולק כי כאשר המדובר בעבירה של שימוש במקרקעין ללא היתר, בוודאי בניגוד ליעוד של קרקע כחקלאית, עסקינן בעבירה שאינה מן הקלות, בהיותה עבירת עוון, ונוכח היותה נפוצה למדי. יתר על כן, המדובר בשימוש בהיקף נרחב, הן מבחינת המקום והן מבחינת הזמן, ולמטרות עסקיות. משכך, תהא פגיעה לא מעטה באינטרס הציבורי ככל שמי שמבצע עבירה שכזו יצא בלא כלום.

דא עקא, שבענייננו ביטול האישום כנגד הנאשם 4 נוכח תחושת חוסר הצדק וההגינות המשפטית לא יתיר מעשה עבירה מבלי שמעורבים בביצועו נתנו עליו את הדין. שכן, החברה הנאשמת 3 מורשעת במיחוס לה. אדרבא, שאחריותה לביצוע העבירה הינה ישירה, בעוד אחריותו של הנאשם 4 הינה עקיפה ונובעת מאחריותה. אדרבא, כאשר אחראיים לא ישירים אחרים לעבירה, כנאשמים 1,2, אף הם מורשעים.

אשר על כן, באיזון בין עוצמת הפגיעה בתחושת הצדק וההגינות המשפטית כתוצאה מהשארת האישום כנגד הנאשם 4 על כנו לבין עוצמת הפגיעה באינטרס הציבורי כתוצאה מביטול האישום כנגדו, הכף נוטה לכיוון ביטול האישום.

אולם, כל זאת הינו אך ורק ביחס לתקופה שעד סוף שנת '09, שכן רק אז יש להידרש להבחנה הלא צודקת בינו לבין שלושת המנהלים האחרים. לאחר מכן הנאשם אחראי לנעשה במקום במנותק מאותם שלושה. אמנם גם אז הדבר נעשה יחד עם אחרים, אך זהותם של אלה הוסתרה על ידו ולא עלתה במהלך המשפט, כך שבדין נמצא רק הוא נותן הדין על הפעילות במקום באותה תקופה (למעט הנאשמים 1,2 שאחראיים כבעלי המקרקעין). משכך, הביטול של האישום הינו חלקי ומתייחס רק לתקופה של עד סוף שנת '09.

סוף דבר, הנאשמים מורשעים במיוחס להם בכתב האישום, אך זאת בסייגים הבאים:

א. הנאשמת 3 מורשעת רק ביחס לשימוש שבוצע **עד** סוף שנת '09.

ב. הנאשם 4 מורשע רק ביחס לשימוש שבוצע **לאחר** סוף שנת '09.

ג. גודל הרחבה הינו 260 מ"ר. בד בבד מודגש כי הפעילות במבנה הבלוקים התבצעה בשטח של 420 מ"ר.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ד, 18 יוני 2014, בלשכה, בהעדר הצדדים. שימוע יתבצע במעמד הצדדים כפי שתואם מראש.